

ואלו קשרים פרק חמשה עשר שבת קטו.

עין משפט
נר מצוה

א א מיי פיי מהלכות ס"ט
הלכה ג טו"ע י"ד
סמוך רכב סוף ה'
ב ב מיי פיי"ג מהלכות
שבת הלכה ט סמוך לאוין
סה טו"ע א"ח סמוך של
טעף י':

מוסף תוספות

א. דהתם ודאי איכא
למזור. טוס' הל"ט.
ב. באורת בית שהוה מציל
ממזרי. טוס' הל"ט. ג. על
ממזרי. טוס' הל"ט.
ד. המכוונה לה, שארם
מתיראד שבת התפשט
הדליקה לתוכו, הואיל
ואין הדליקה לשם עדיין.
ה. לא בהילוי כולי
האי, לא גזרי בהך. ואל"ש
אימ'נן. ה. למקום שעריבו
שאין כאן חשש שמא יבא
לכותו. מאלי. ו. שאנו
בחיבתו ותרודה שבע"פ וכו',
כחלם הם פירושי המצוות
ועיקרי תורה. ואל"ש סמוך
א. ד. דכוין דלא אפשר.
ואל"ש סמוך א.

רבינו הנגאל

ואם חל להיות בחול
מפציעין באגוזים ומפרכין
ברמינוס ומותר בקניבת
ירק מן המנהג ולמעלה,
אבל [משום] מיגור
[מילתא] אסורוהו.
הדרן עלך ואלו קשרין
פיק' ששה עשר

כל כתבי הקודש מצילין
אותן מפני הדליקה בין
שקורין בהן בין שאין
קורין בהן. פירוש קורין
בהן, בצבור, תורה הפרשה
באורא ואפטרותא בניאיים,
ושאין קורין בהן בצבור,
כתיבי. אייתמר הוי כתובין
תרגום ובעל לשון, רב
הונא אמר אין מצילין אותן
מפני הדליקה, רב חסדא
אמר מצילין, ובכתבי
הקודש שמתורגמין בלשון
אחר בין בכתב עברי בין
בכתב אחר, ר' יוסי אומר
לא ניתנו לקרות בהן, דא"ר
יוסי מעשה באבא חלפתא
שהלך אצל רבן גמליאל
לטבריא ומצאו יושב על
שולחניו של יוחנן בן הנוון
ובידו ספר איוב תרגום.
א"ל רבי זכור אני את
רבן גמליאל אבי אבין
שהיה עומד ע"ג מעלה בהר
הבית, והביאו לפניו ספר
איוב תרגום ואמר לבנאי
שקעוהו תחת הנדבך, אף
הוא צוה עליו וגזון, ור' נמי
הכי קאמר מניחו במקום
התורפה ותן כלים מאליות.
ולפום הכי תנא ר' יוסי אין
מצילין אותן.

כל כתבי הקודש מצילין אותן מפני הדליקה כו'. אומר ר"ת כולל
האי פירקא איירי כשנפלה דליקה בצלותו בית או בצלותו חז"ל
דכוין שהאש שש" דהאי צהול הוא. ואי שרית ליה אחי לכצווי כדמפרש
בגמרא אבל נפלה דליקה בצית אחר' מותר להציל הכל' :

אליבא דמ"ר ניתנו לקרות בהן
כ"ע לא פליגי דמצילין.

והשתא ספרים שלנו מצילין דנתנו
לקרות בהן משום ענת לעשות לה'
הפרו מוסרן כדלמדין דהניקין
(גיטין ס:): לא ניתנו לקרות בהן.
פירש רש"י דהיינו רבן שמעון בן
גמליאל דפליג בנתינתין צ"ע
דמגילה (דף ט:): דאף ספרים לא
המירו שיכתבו אלא יוונת ופירש
הרב פור"ט דהיינו טעמא כיון דלא
ניימו ליכתב אסור לקרות בהן משום
דגזרינן שכתב אסור לאומרן בעל
פה וקשה דאין זה אי אמה רשאי
לאומרו בעל פה כיון שאינו אומרו
בלשון הקדש אלא בצמותו לשון כשר
כמוצין דלא שרי למימר בעל פה

מרגוס * כדממרגוס רב יוסף:
עילמית יוונת. אומר ר"י
דלתיא כרבי יהודה

דאשר שאר ספרים לכתוב יוונת ולא
המיר אלא נס"ת כלל רבן
שרו אף בשאר ספרים כדלמנר צ"ע
דמגילה (דף ט:):

ובידו ספר איוב תרגום. משמע
שזימי התנאים כבר נעשה מרגוס
כמוצים וכן תניא בגמילה (דף כא):
ז' במגילה וזהלל אפילו עשרה קורין
ועשרה מתרגמין מה שאין כן כמותה
אע"פ שיוענין לא עשאו מ"מ שזו נעשה
זימי התנאים ודלא * כדאומרם דמרגוס
של כמוצים רב יוסף עשאו':

השתא אצולי מצילינן גניזה מיבעי אלא רב הונא מותרין לטעמיה ורב
חסדא מותרין לטעמיה רב הונא מותרין לטעמיה בין שקורין בהם
נביאים ובין שאין קורין בהם כתובים במה דברים אמורים שכתובין
בלשון הקודש אבל בכל לשון אין מצילין ואפילו הכי גניזה בעו רב
חסדא מותרין לטעמיה בין שקורין בהן נביאים ובין שאין קורין בהן כתובים אע"פ
שכתובין בכל לשון נמי מצילין והכי קאמר ומקס שלהן טעונין גניזה מתיבי
היו כתובים תרגום * וכל לשון מצילין אותן מפני הדליקה תיובתא דרב הונא
אמר לך רב הונא האי תנא סבר ניתנו לקרות בהן ת"ש היו כתובין גיפמית מדית
עיבירת עילמית יוונת אע"פ שלא ניתנו לקרות בהן מצילין אותן מפני הדליקה
תיובתא דרב הונא אמר לך רב הונא תנאי היא דתניא * היו כתובין תרגום
ובכל לשון מצילין אותן מפני הדליקה ר' יוסי אומר אין מצילין אותן מפני
הדליקה אמר ר' יוסי * מעשה באבא חלפתא שהלך אצל רבן גמליאל בריבי
לטבריא ומצאו שה' יושב על שולחנו של * (יוחנן הנוון) ובידו ספר איוב תרגום
והוא קורא בו אמר לו זכור אני ברכן גמליאל אבי אבין שהיה עומד ע"ג מעלה
בהר הבית והביאו לפניו ספר איוב תרגום ואמר לבנאי שקעוהו תחת הנדבך
אף הוא צוה עליו וגזון ר' יוסי ברבי יהודה אומר עריבה של מיט כפו עליו
אמר רבי שתי תשובות בדבר חדא וכו' מיט בהר הבית מגין ועוד וכו' מותר
לאבדן ביד אלא מניחן במקום התורפה והן * מוקיבין מאליהן מאן תנאי
אליבא

מיתלח כחפשיה נפשיה הוא וטעונין גניזה כשהוא הולך וגזוה כדמנן במסכת מדות (פ"ב צ"ג:): נדבך. שורת
אותן בחול מיהא טעונין גניזה: ומקס שיהא. אש כלו ונעשו רבון אף המקס רבון וכו'. של אכילת התולעים טעונין גניזה:
עבריים. כתב של עבר הנהר: אבא חלפתא. אבא של רבי יוסי חלפתא שמו: רבן גמליאל זריבי. לא שהיה בנו של רבי אלא
אדם גדול קרי זריבי: רבן גמליאל אבי אבין. הוא רבן גמליאל הוקן ורבן גמליאל שהיה בדורו של חלפתא הוא אבי אביו של רבינו
הקדוש: על גז מעלה בהר הבית. שזהר הבית היו מעלות כשהוא הולך וגזוה כדמנן במסכת מדות (פ"ב צ"ג:): נדבך. שורת
אבני הבנין: טיט בהר הבית מנין. וכו' צטיט היו צונין והלא צטרקסדי היו צוניס חול וסיד מעורבין וטיט לא היו אלא עפר ומינס:
הסורפס. גלוי והפקר: מאן סגל'. דקאמר רב הונא לעיל תנאי היא מאן מהני תנאי קאי כרב חסדא ומתן כרב הונא:
אילימא

מוסר קניניה ירק. דשבות לאו איסורא דלורייתא הוא אלא דרבן
והכא משום עגמת נפש שמתקן ואינו אוכל והרי קרוב לעינוי שרי.
ודוקא מן המנחה ולמעלה שהוא שואף ומנפה לעת אכילה ואיכא
עגמת נפש טפי: כיון דהוי דעו קא מחרפי. מקדימין לפני המנחה
דהשתא לאו עגמת נפש הוא: אמר
לכו. לאינשי ציטיה: אפא איגרתא
ממעברא נו'. כי היכי דלקבלו מיניה:

הדרן עלך ואלו קשרים

בל כפני הקדש. כגון תורה
נביאים וכתובים ולא מיתא
תורה למדור הוא דשרי למיטרם ולאנולי
ולא שאר ספרים: מילין אופן.
דקתני לקמן * למצוי שאינו מופלש
וטיתא שצולמה הוא דשרי * כה
ומסורן עירוב כדמפרש בגמרא * בין
שקורין בהן. כגון נביאים שמפטרין בהן
ששבת ציית הכנסת: בין שאין קורין
בהן. כגון כתובים. ורבינו הלוי אמר
דלפי יחידים אין קורין בהן דקתני
טעמא משום שיטול צית המדרש
דמטי לנא וצשעת היו דורשין
דשרי בהו ומסורין * (ס: ד"ה
ומקס שלחו וכו' קתני.
רב ע"י לעיל דף 5 ע"א:
* (ס: תוס' ד"ה וידו וכו'
ובהלל ובמגילה אפילו
עשרה: * (ס: בא"י והלא
לאומרים. כ"כ כלומר אצל
קודם זה לא נעשה צימי
התנאים ולא גזרו ועשרה
מתרגמין וכו' שפירש
במגילה אלא כר עשה צימי
התנאים כמו שנתקם האל:

הגהות הב"ח

(א) במשנה ואע"פ
שכתובין: (ב) גמ' ואע"פ
כי ראע"פ כי ולא יתנו:
(ג) שם מרגוס ובעל לשון:
(ד) רש"י ד"ה גמליאל וכו'
דשרי בהו ומסורין: (ה) ד"ה
ומקס שלחו וכו' קתני.
רב ע"י לעיל דף 5 ע"א:
* (ס: תוס' ד"ה וידו וכו'
ובהלל ובמגילה אפילו
עשרה: * (ס: בא"י והלא
לאומרים. כ"כ כלומר אצל
קודם זה לא נעשה צימי
התנאים ולא גזרו ועשרה
מתרגמין וכו' שפירש
במגילה אלא כר עשה צימי
התנאים כמו שנתקם האל:

גלוין הש"ס

תוס' ד"ה לא ניתנו.
כדממרגוס ר"י. עיין צ"ע דף
ג ע"ב תוס' ד"ה
כדממרגוס:

הגהות הגר"א

[א] גמ' מותר. ז"ל אסור:
[ב] שם (ואמר רחביה
א"ר) חל"מ: [ג] שם מחול.
כ"כ מוסר כן הוא גירסת
המנכ"ס ומימ' (ועמי'ם'
כינוי בל"ה סיומן מ"רי"א
סק"ד):

מיתלח כחפשיה נפשיה הוא וטעונין גניזה כשהוא הולך וגזוה כדמנן במסכת מדות (פ"ב צ"ג:): נדבך. שורת
אותן בחול מיהא טעונין גניזה: ומקס שיהא. אש כלו ונעשו רבון אף המקס רבון וכו'. של אכילת התולעים טעונין גניזה:
עבריים. כתב של עבר הנהר: אבא חלפתא. אבא של רבי יוסי חלפתא שמו: רבן גמליאל זריבי. לא שהיה בנו של רבי אלא
אדם גדול קרי זריבי: רבן גמליאל אבי אבין. הוא רבן גמליאל הוקן ורבן גמליאל שהיה בדורו של חלפתא הוא אבי אביו של רבינו
הקדוש: על גז מעלה בהר הבית. שזהר הבית היו מעלות כשהוא הולך וגזוה כדמנן במסכת מדות (פ"ב צ"ג:): נדבך. שורת
אבני הבנין: טיט בהר הבית מנין. וכו' צטיט היו צונין והלא צטרקסדי היו צוניס חול וסיד מעורבין וטיט לא היו אלא עפר ומינס:
הסורפס. גלוי והפקר: מאן סגל'. דקאמר רב הונא לעיל תנאי היא מאן מהני תנאי קאי כרב חסדא ומתן כרב הונא:
אילימא